

Arrest

nr. 237 484 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juli 2018 dienden verzoeker en zijn echtgenote, Mw. S.T. een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 december 2019 verklaarde de gemachtigde die aanvraag onontvankelijk aangezien er volgens de gemachtigde geen buitengewone omstandigheden zijn.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2018 werd ingediend door :

S., T. (N° R.N. [...]) geboren te Talin / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op [...]1987 Nationaliteit: Armenië Dossier xxx

T., H. (N° R.N. [...]) geboren te R. / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op [...]1986 Nationaliteit: Armenië Dossier xxx

+ kinderen:

T., D. (N° R.N. [...]) geboren te J. op [...]2015 Nationaliteit: Armenië Dossier xxx

T., S. (N° R.N. [...]) geboren te J. op [...]2013 Nationaliteit: Armenië Dossier xxx

Adres: [...] (Antwerpen)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Een aanvraag om machtiging tot verblijf dient ingediend worden via de Belgische ambassade tenzij er omstandigheden zijn die maken dat dit bijzonder moeilijk zoniet onmogelijk zou zijn. Betrokkenen stellen dat er een belangenafweging gemaakt moet worden en wijzen op de ongemakken die een procedure via de ambassade met zich meebrengt in vergelijking met hun actuele manier van leven in België.

Mijnheer verblijft sedert augustus 2009 in België en mevrouw sedert augustus 2011. Mijnheer kwam naar België met zijn ouders. Zijn ouders verblijven inmiddels legaal in België. Ook de ouders van mevrouw werden om medische redenen in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf maar de verblijfskaart werd niet meer verlengd (beslissing genomen door de medische sectie van de Directie Uitzonderlijk verblijf op 11.04.2019). Mijnheer en mevrouw leerden mekaar in België kennen en vormden pas in België een koppel. De kinderen zijn in België geboren. Verzoekers verwijzen naar de leefomstandigheden in Armenië die zeer precair zouden zijn.

Armenië is volgens de advocaat een bijzonder arm land. Er zijn volgens verzoekers amper tewerkstellingskansen of –mogelijkheden op de arbeidsmarkt. Armenië ondervond economische schade door het conflict met Azerbeidzjan. Ook de grens met Turkije blijft gesloten vanwege een conflict tussen beide landen omwille van de volkerenmoord op Armeniërs in het Ottomaanse Rijk. Armenië wordt deels afgesneden van de buitenwereld. Het gezin migreerde om die reden naar Europa om er een veilige thuishaven te vinden. Betrokkenen hebben steeds de bedoeling gehad om in eigen levensonderhoud te voorzien middels tewerkstelling en bij te dragen tot het sociale zekerheidsstelsel. Mijnheer zou vloeiend Frans spreken en mevrouw vloeiend Frans en Nederlands. Beiden volgden cursussen in België: taalcursussen, cursus maatschappelijke oriëntatie, PC-vaardigheden,... Mijnheer volgde de beroepsopleiding polyvalent onderhoudswerker via FOREM (eenvoudige elektriciteitswerken, wanden plaatsen, schilderen en behangen, metselen, installeren of herstellen van sanitair, tegelvloeren plaatsen, werken met hout, tuinonderhoud). Mijnheer voerde een succesvolle stage uit bij een bedrijf gespecialiseerd in installatie en renovatie. Gezien hij momenteel niet in loondienst kan werken, verricht hij op vrijwillige en onbezoldigde basis werkzaamheden uit in de non-profit sector. Mijnheer ondertekende een vrijwilligersovereenkomst met de lokale voetbalclub waarbij hij instaat voor het poetsen en onderhouden van de infrastructuur. Hun kinderen groeien volgens de advocaat in meerdere mate op in de Nederlandse taal, in mindere mate in de Armeense taal, en gaan naar een Nederlandstalige kleuterschool in Deurne. Volgens de advocaat zijn de kinderen niet vertrouwd met het Armeens schrift. De advocaat wijst op het Verdrag voor de Rechten van het Kind waarin staat dat bij het nemen van een bestuurlijke beslissing het belang en het welzijn van kinderen in rekenschap moet genomen worden. Het dossier bevat positieve getuigenissen over dit gezin. Verzoekers verklaren nog amper banden te hebben met Armenië. Het gezin stelt dat indien zij verplicht worden om naar hun land van herkomst terug te keren om er maanden tot jaren te verblijven in afwachting van een procedure om een machtiging tot verblijf, deze onderbreking van hun leven in België een niet te verwaarlozen morele en materiële schade zou teweegbrengen, zeker wat betreft de minderjarige kinderen. De ouders stellen dat de kinderen geen belangen hebben in Armenië.

Mijnheer en mevrouw wisten dat hun verblijf in België zeer precair was en enkel toegestaan werd omdat ze om internationale bescherming vroegen. Er werden meerdere asielprocedures opgestart. De Belgische asielinstanties concludeerden telkens dat internationale bescherming niet noodzakelijk was. Betrokkenen geven in deze aanvraag aan dat ze Armenië verlieten omwille van economische redenen en de volgens hen gebrekkige kansen om er tewerkgesteld te kunnen worden. Echter, is de vraag of dit hen belet om slechts tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, waar zij ongetwijfeld wel nog een band mee hebben gezien ze er geboren zijn en er opgroeiden, om er vervolgens via de Belgische

ambassade in Moskou een aanvraag in te dienen voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Mogelijks is er geen noodzaak om er tijdelijk tewerkgesteld te moeten worden in afwachting van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar kunnen zij tijdelijk terugvallen op hun netwerk van familie, vrienden en kennissen. Wat de kinderen betreft, deze zijn nog zeer jong en dus meer gehecht aan hun ouders dan aan de Belgische gemeenschap. Er is nog geen sprake van een intense hechting aan een Belgische culturele groep buiten de ouders. De kinderen gaan nog maar pas naar de kleuterschool. Gezien hun zeer jonge leeftijd is de kans op ongunstigheid als gevolg van identiteitsproblematiek en aanpassingsproblemen bij wisseling van cultuur dan ook bijzonder klein. De ouders tonen allerminst aan dat er specifieke individuele omstandigheden of specifieke persoonlijke eigenschappen bij de kinderen aanwezig zijn die er voor kunnen zorgen dat zij een vorm van ontwikkelingsschade zouden kunnen oplopen in geval zij tijdelijk met hun ouders naar Armenië reizen. De ouders tonen evenmin aan dat de kinderen geen toegang zouden hebben tot fundamentele basisrechten of dat er voor de kinderen geen onderwijskansen zouden bestaan in Armenië mocht daar tijdelijk een nood voor bestaan. De ouders maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op een nieuwe school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met dat land. Als Armeniërs kan er van uitgegaan worden dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van Armenië hebben bijgebracht. De kinderen kunnen ook geen negatieve herinneringen hebben aan Armenië gezien zij er niet zijn geboren en er nog nooit hebben verbleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat de kinderen tijdelijk hun grootouders langs vaderszijde niet zullen kunnen zien, kan gezien de tijdelijkheid ervan, niet als een disproportionele maatregel worden aanzien. Aan het verblijf in België van de grootouders langs moederszijde werd trouwens een einde gesteld. De gezondheidstoestand van de grootmoeder is verbeterd en medicatie en gezondheidszorgen zijn verder in Armenië ook voorzien. Volgens de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de grootouders in staat om te reizen en is er verder geen contra-indicatie op een terugkeer naar het land van herkomst. De grootouders langs moederszijde dienen m.a.w. eveneens terug te keren naar het land van herkomst, Armenië.

De elementen van integratie dienen zij voor te leggen voor de Belgische ambassade omdat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Dat de ouders cursussen volgden in afwachting van een lopende asielpprocedure en dat ze vrijwilligerswerk uitvoerden en goeie banden hebben met de burens is positief, maar ontheft hen niet van de plicht om de aanvraag voor een machtiging tot verblijf in te dienen via de Belgische ambassade. Hun integratie in de Belgische samenleving belet hen immers niet te reizen en voor een beperkte periode in Armenië en de Russische Federatie te verblijven.”

Op 19 december 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zowel voor verzoeker, als voor zijn vrouw en de kinderen. Tegen beide beslissingen dienden verzoeker en zijn vrouw beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder de rolnummers RvV 242 810 en RvV 242 782.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, en 28 van het Internationaal Verdrag voor Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Wettelijke basis van de materiële motiveringsplicht De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing zelf. Aldus dient de argumentatie kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103; R.v.St. 18 juni 1985, nr. 25.491, R.W. 1986-87, 311; R.v.St. 9 juli 1986, nr. 26.852; R.v.St. 20 februari 1990., nr. 34.108; D. MAREEN, “Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?”, T.B.P. 1997, 723-735.) Kortom dienen de motieven de beslissing te dragen en verantwoorden. (A. COOLSAET en I. OPDEBEEK. o.c., 104; J. IN T VELD en N.S.J. KOEMA, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Zwolle, W.E.J. Tjeenk-Willink, 1985, 38 en 99-110; P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen”, R.W. 1991-92,

488.) Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de administratie, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen, etc. (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161.) 9.1.2 Wettelijke basis art. 8 E.V.R.M. en art. 3, 6 en 28 IVRK In elke beslissing van een bestuur dient er enerzijds rekening gehouden te worden met het gezins- en familieleven van verzoeker en anderzijds met de rechten van het kind. Art. 8 EVRM bepaalt: "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ". De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld: "Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte " toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. " [eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T Vreemd. 2012, 150.) Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt : "1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. " Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd : '7. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. " Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 28 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om onderwijs te volgen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM moet de staat bovendien in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op het gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt het hoger belang van het kind in overweging nemen (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738, Jeunesse/Nederland). Toetsing materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM, art. 3, 6 en 28 IVRK 9.1.3.1 Aangaande het privé- en gezinsleven en de belangen van de minderjarige kinderen De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten Verzoeker is reeds 1 l jaar in het Rijk. Verzoeker heeft er een leven uitgebouwd en een gezin gesticht. De duurtijd van verzoekers verblijf in België beslaat dus een groot deel van verzoekers leven en voornamelijk een zeer belangrijk en intensief deel. Hij heeft namelijk een gezin gesticht, hetgeen bestaat uit 2 kinderen in totaal, kinderen dewelke schoolgaande zijn in België. Verzoeker heeft (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met zijn louter theoretisch land van herkomst. Hij volgde Franse en Nederlandse lessen. Ook beëindigde hij met succes een inburgeringscursus. (stuk 16) Gelet op de vele opleidingen zou hij meteen aan de slag kunnen in deze sector, (stuk 16) Tevens brengt verzoeker een verklaring van een werkgever bij, waarbij verzoeker stage liep, dewelke attesteert dat hij volledig ingezet kan worden op de arbeidsmarkt, (stuk 18) Daarnaast is hij vrijwilliger in een non-profit organisatie, (stuk 15) Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België, zowel en niet in het minst op familiaal vlak als op economisch vlak. Met het element dat verzoeker hier ondertussen een leven opgebouwd heeft de tijd dat hij in België verbleef, en vooral zijn kinderen die in België geboren en getogen zijn, werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden in de belangenafweging, hetgeen niet enkel problematisch is in het licht van verzoekers gezins- en privéleven, maar ook klemmt met de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met de artt. 74/13 Vw., 8 EVRM en de artt. 3, 6 en 28 IVRK. (zie infra). ■ De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen - partner) Verzoeker heeft 2 minderjarige kinderen. Verzoekers dochter en

zoon zijn beiden minderjarig, meer bepaald is zijn dochtertje 6 jaar oud en zijn zoontje 5 jaar oud. Het gezin verblijft in een huurappartement te 2140 Borgerhout, William Woodstraat 5. (stuk 6) Dat verzoeker inderdaad een affectieve en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner en een hecht gezinsleven kent. Moge ook genoegzaam blijken uit een aantal hierbij gevoegde gezinsfoto's. (stuk 19) Bovendien herhaalt verzoeker dat wijlen zijn ouders en schoonouders legaal woonachtig zijn in het Rijk. (stuk 7-8-21) De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn minderjarige kinderen wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd en zonder dat zulks gelet op de hoger vermelde argumentatie, een evenredige inmenging kan genoemd worden. Bovendien hebben zowel verzoekers minderjarige kinderen, als zijn partner en zijn overige familieleden het centrum van hun socio-economische belangen kennelijk volledig in België. Verzoekers partner heeft tevens een inburgeringscursus gevolgd, alsook een taalcursus. Zij is net zoals verzoeker erg gemotiveerd en ziet België als haar thuisland, (stuk 5 en 17) Verzoekers kinderen zijn geboren en getogen in België, lopen er school en bouwden er hun vriendenkring uit. Dat het centrum van verzoekers minderjarige kinderen volledig in België ligt, kan dan ook niet betwist worden. Met de schoolcarrière van het oudste kind, dat inmiddels in het eerste leerjaar van de lagere school zit, wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden, hetgeen klemmt met de reeds aangehaalde middelen (recht op privé-leven overeenkomstig art. 8 EVRM en art. 3, 6 en 28 IVRK). ■ De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen: Dat het niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers minderjarige kinderen hem achterna zouden reizen naar Armenië, volgt uit het feit dat zijn kinderen in België geboren en getogen zijn. Er tot op heden school lopen, er hun vrienden- en kennissenkring hebben, Nederlands spreken en enkel een zeer gebrekkige kennis hebben van het Armeens en aldus aanzienlijke moeilijkheden zou ondervinden wanneer zij zich in een volstrekt onbekend land opnieuw zou moeten vestigen. ■ Het belang en het welzijn van de kinderen; Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker met zijn minderjarige kinderen zou een schending uitmaken Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK). Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn. Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn. Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt : "1. Bij al le maatregelen betreffende kinderen. ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. " Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd : " 1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. " Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 28 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om onderwijs te volgen. Er dient aldus rekening te worden gehouden met de minderjarige kinderen van verzoeker. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM moet de staat immers in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op het gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt het hoger belang van het kind in overweging nemen (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738, Jeunesse/Nederland). Het hoger belang van het kind dient daarom ook te primeren bij de beoordeling of het verzoek tot verblijf al dan niet in het land van herkomst moet worden ingeleid. Belangrijk om op te merken is dat de kinderen niet vertrouwd zijn met het Armeens. Hun moedertaal is Nederlands. Beide kinderen zijn schoolgaande in België, (stuk 13 en 14) Dit knelt des te meer, nu het oudste kind van verzoeker het zeer goed doet op school. Zij zit in de lagere school en leert aldus Nederlands lezen en schrijven. Verzoeker wenst er dan ook op te wijzen dat de minderjarige kinderen niet vertrouwd zijn met het Armeens schrift noch alfabet (bestaande uit 38 letters). Over de schoolcarrière en het teloorgaan van het teloorgaan van de schoolloopbaan in België aangaande het oudste kind, wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd, hetgeen klemmt met de materiële motiveringsplicht, art. 8 EVRM en artt. 3, 6 en 28 IVRK. Immers zou een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat de schoolloopbaan van de kinderen wordt onderbroken, waardoor zij een substantiële achterstand zullen oplopen en gebeurlijk een schooljaar (zij het niet meerdere schooljaren) zullen verliezen. De schoolloopbaan van de kinderen - en dus overigens ook de jarenlange investeringen vanwege de Belgische Staat in het onderwijs van deze kinderen - wordt door de bestreden beslissing ernstig bedreigd. Ingeval een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst van haar ouders zal zij zich dus niet kunnen behelpen in het onderwijs, hetgeen een duidelijke impact zal hebben op haar schoolloopbaan en opleidings- en tewerkstellingskansen, en meer algemeen op haar ontwikkeling (art. 6, 2 IVRK). Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarige kinderen

of een gezamenlijke terugkeer naar het theoretisch land van herkomst van verzoeker, niet dat van de minderjarige kinderen, zou dan ook een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). Kortom verzoekers minderjarige kinderen zouden gedwongen worden hun thuis achter te laten waar zij reeds school lopen om vervolgens in een vreemd land waar zij nog nooit geweest zijn hun leven weer op te bouwen, waar hun kansen automatisch al beduidend minder zijn gelet op hun opgelopen achterstand. Ook het belang en welzijn van verzoekers minderjarige kinderen dreigen derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden. ■ De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming; Verzoeker verbleef gedurende 11 jaar niet in Armenië, waar hij het land ontvlucht is samen met zijn familie gelet op de precare situatie waarin verzoeker zich bevond. Verzoeker heeft geen enkel economisch of sociaal belang meer in Armenië. Tevens verblijven zijn familie en schoonfamilie legaal in België, (stuk 7-8-21) Verzoeker volgde verschillende cursussen, inclusief een inburgeringscursus en taalcursus. Tevens werkt verzoeker vrijwillig in een non-profitorganisatie. Verzoeker is dus zowel op familiaal als sociaal en economisch gebied volledig verankerd in België. Hij heeft geen familie of vrienden meer in Armenië. Hij heeft eveneens geen zicht op het verkrijgen van inkomsten in Armenië. 9.1.4 Besluit: schending materiële motiveringsverplichting in samenhang gelezen met art. 8 EVRM, art. 3, 6 en 28 IVRK Vooreerst meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet getuigt van afdoende materiële motivatie alsmede van zorgvuldigheid daar waar er geen melding in wordt gemaakt van het feit dat verzoeker voor een zeer lange periode is in het Rijk verblijft en dit zonder enig probleem te veroorzaken. Verzoeker is van mening dat dit een meer dan relevant gegeven is, in die zin dat het zijn duurzame verankering in het Rijk weergeeft enerzijds, en zijn fundamenteel gebrek aan belangen in zijn land van oorsprong anderzijds. Ook in het kader van de reeds uiteengezette toets aan art. 8 EVRM, is het gegeven dat de duurtijd van verzoekers (die inmiddels 11 jaar is) verblijf in het Rijk een bijzonder langdurig karakter vertoont, een element dat in aanmerking dient genomen te worden bij het beoordelen van het geoorloofd karakter van de bestreden verblijfsbeslissing. Van enige afweging van enerzijds de noodzaak de Belgische verblijfsregelgeving toe te passen, en anderzijds het gegeven dat verzoeker gedurende de 11 jaar dat hij in België verblijft een leven opgebouwd heeft en zelfs een gezin gesticht heeft, wordt geen blijk gegeven, hetgeen volgens verzoeker klemmt in het licht van de motiveringsplicht. Bovendien wordt er geen enkele motivering gegeven aangaande de schoolcarrière (en het het dreigende verlies van een schooljaar aangaande) de (het oudste) minderjarig(e) kind(eren) van verzoeker die schoolgaande zijn en waarvan het oudste kindje reeds Nederlands kan lezen en schrijven. Hiervan wordt in de bestreden beslissing geen blijk gegeven, noch opgenomen in de beslissing. Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven, en in hoofdzaak ook dat van zijn minderjarige kinderen, geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M, zeker in samenhang gelezen met de materiële motiveringsplicht en de artt. 3, 6 en 28 IVRK. In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie met zijn nog minderjarige kinderen vervat. Zo is het voor verzoeker en zijn minderjarige kinderen, alsmede verzoekers partner ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, uitermate moeilijk hun effectief en affectief gezinsleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker. De minderjarige kinderen en partner van verzoeker hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België. Beide kinderen zijn er schoolgaande. Over het teloorgaan van het schooljaar van het oudste kind wordt zoals reeds vermeld geen gewag gemaakt in de bestreden beslissing. Bovendien houdt een tenuitvoerlegging van schending in van artikel 8 EVRM, alsmede rechten van verzoekers minderjarige kinderen het IVRK.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Thans ligt evenwel geen verwijderingsmaatregel voor in de strikte betekenis van het woord, zodat verzoeker niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing is wel samenhangend met een bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde dag werd genomen en door verzoeker tevens wordt aangevochten in de zaak met rolnummer RvV 242 782. Hoe dan ook blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing heeft rekening gehouden met het belang van de kinderen en met het gezins- en familieleven van verzoeker. Door verzoeker werden geen gezondheidselementen aangehaald in de aanvraag, zodat de gemachtigde hiermee ook geen rekening diende te houden.

Wat betreft artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag heeft de “Raad van State reeds gesteld dat *“Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen”* (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Bijgevolg kan verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag aanvoeren. Hoe dan ook zal blijken dat de gemachtigde met de inhoud van deze bepalingen toch heeft rekening gehouden in het kader van het hoger belang van het kind dat eveneens vervat ligt in artikel 8 van het EVRM, zoals blijkt uit het arrest Jeunesse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoeker ook verwijst.

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

*“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.”*

Wat betreft het eerste lid van artikel 6 blijkt niet dat verzoeker aanvoert dat door de bestreden beslissing het recht op leven van zijn kinderen in het gedrang komt. Ook over “de mogelijkheid tot overleven” kan hetzelfde worden gesteld. Wat betreft de ontwikkeling van zijn kinderen, blijkt dat de gemachtigde hier is op ingegaan in de bestreden beslissing (zie infra).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)
§2 [...]”*

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In eerste instantie voert verzoeker aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij hier reeds elf jaar in het Rijk verblijft. Hij stelt enkel nog een theoretische band met zijn herkomstland te hebben omdat een zeer belangrijk deel van zijn leven, namelijk het stichten van een gezin, in België heeft plaats gevonden. Verzoeker heeft geen enkel economisch of sociaal belang meer in Armenië en ook de familie en schoonfamilie verblijven legaal in het land. Hij stipt eveneens aan dat hij verschillende cursussen in België heeft gevolgd, zoals een inburgeringscursus en een taalcursus en dat hij dankzij zijn vele opleidingen meteen aan de slag zou kunnen in de sector. Een werkgever, waarbij verzoeker stage liep, attesteerde eveneens dat hij volledig kan ingezet worden op de arbeidsmarkt. Verzoeker zou ook geen vrienden meer hebben in Armenië.

Vervolgens komt verzoeker nog veelvuldig terug op zijn kinderen en zijn duurzaam en hecht gezinsleven. Verzoeker wijst erop dat zijn kinderen hier geboren en getogen zijn, hier school lopen, een vriendenkring hebben uitgebouwd en dat hun belangen volledig in België liggen. Hij wijst specifiek op de schoolcarrière van het oudste kind dat in het eerste leerjaar zit, het heel goed doet op school, al Nederlands kan lezen en schrijven en stelt dat met de mogelijke teloorgang van die schoolcarrière geen rekening is gehouden. Verzoeker acht dit strijdig met artikel 8 van het EVRM. Verder stelt verzoeker dat zijn kinderen Nederlands spreken en maar een zeer gebrekkige kennis hebben van het Armeens, dat een ander schrift en alfabet kent bestaande uit 38 letters, hetgeen aanzienlijke moeilijkheden zou veroorzaken voor hen als zij zich in een volstrekt onbekend land opnieuw zouden moeten vestigen. Verzoeker wijst op het recht op onderwijs van zijn kinderen en stelt dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM de staat in elke verblijfsbeslissing, die mogelijks het recht op gezinsleven schendt, het hoger belang van het kind in overweging moet nemen. Verzoeker is ervan overtuigd dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de kinderen een substantiële achterstand zullen oplopen en gebeurlijk een of meerdere schooljaren zullen verliezen. Dit zal een impact hebben op de opleidings- en tewerkstellingskansen en op de algemene ontwikkeling. Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarige kinderen of een gezamenlijke terugkeer naar het theoretisch land van herkomst, zou een onevenredige inmenging uitmaken van het Kinderrechtenverdrag. Tegelijk zal het belang en het welzijn van de kinderen met de voeten worden getreden.

Verzoeker stipt eveneens aan dat zijn ouders en schoonouders ook legaal woonachtig zijn in het Rijk. Volgens verzoeker betekent de bestreden beslissing het einde van hun gezinsleven, zonder dat dit als een gerechtvaardigde inmenging in hun gezinsleven kan worden beschouwd.

Tot slot wijst verzoeker ook op het feit dat hun socio-economische belangen volledig in België liggen, dat hij een inburgeringscursus en een taalcursus heeft gevolgd en werkt als vrijwilliger in een non-profitorganisatie. Ook de echtgenote van verzoeker heeft Nederlandse en Franse lessen gevolgd en ook zij beëindigde met succes een inburgeringscursus.

Anders dan verzoeker aanhaalt, blijkt volgens de Raad dat de gemachtigde wel rekening gehouden heeft met de lange duur van het verblijf op het grondgebied, hij motiveert immers dat het verblijf van verzoeker en zijn vrouw in België zeer precair was en enkel toegestaan omdat ze om internationale bescherming vroegen. De verschillende procedures om internationale bescherming die zij hebben opgestart, resulteerden telkens in een negatieve beslissing. Bovendien blijkt nu uit de aanvraag dat verzoeker en zijn vrouw aangaven Armenië te hebben verlaten omwille van economische redenen en gebrekkige kansen om tewerkgesteld te kunnen worden. De gemachtigde merkt terecht op dat de kernvraag erin bestaat of dit hen belet om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland en Rusland, teneinde via de Belgische ambassade van Moskou een aanvraag in te dienen voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. De gemachtigde gaat ervan uit dat verzoeker en zijn vrouw wel ongetwijfeld nog een band hebben met Armenië aangezien ze daar zijn geboren en opgegroeid. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Wat betreft het argument van verzoeker dat zowel zijn ouders als schoonouders legaal in het land verblijven, erkent de gemachtigde dat de ouders van verzoeker legaal in België verblijven. Hij motiveert dat het feit dat de kinderen de grootouders langs vaderszijde tijdelijk niet zullen zien, omwille van de tijdelijkheid, geen disproportionele maatregel is. Wat betreft de schoonouders van verzoeker, merkt de gemachtigde op dat hun verblijfsrecht werd beëindigd omdat de gezondheidstoestand van verzoekers schoonmoeder is verbeterd en medicatie en gezondheidszorgen verder in Armenië zijn voorzien. Verzoeker kan dus niet langer aanvoeren dat zijn schoonouders ook verblijfsrecht hebben in België, zij dienen eveneens terug te keren naar Armenië.

Anders dan verzoeker aanvoert, kan dus niet gesteld worden dat de huidige beslissing het einde van het gezinsleven tussen verzoeker en zijn schoonouders zal teweeg brengen.

Wat betreft verzoeker zijn ouders met verblijfsrecht in België kan de Raad ook niet aannemen dat de bestreden beslissing het einde betekent van het gezinsleven. Vooreerst verplicht de huidige beslissing verzoeker enkel de aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geijkte procedure in te dienen, zijnde bij de bevoegde diplomatieke post en betekent het geen definitieve verwijdering van het grondgebied zoals de beslissing ook stelt. Verder moet aangestipt worden dat waar het EHRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). In casu blijkt niet dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen verzoeker en zijn ouders, die verder gaan dan de gewone affectieve banden. Bijgevolg is er tussen verzoeker en zijn ouders geen beschermingswaardig gezinsleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat de beslissing ook geen ongerechtvaardigde inmenging in dit gezinsleven kan inhouden.

Waar verzoeker nog lijkt aan te halen dat de bestreden beslissing ook een scheiding tussen hem en zijn kinderen zou kunnen teweeg brengen, blijkt heel duidelijk dat dit niet aan de orde is nu de kinderen van verzoeker duidelijk staan vermeld op de beslissing die aan zijn partner werd ter kennis gebracht, evenals op het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekers partner werd afgegeven op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing. Ook verzoeker zelf maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde dag.

Wat betreft verzoekers kinderen, blijkt dat de gemachtigde zeer uitgebreid is ingegaan op hun belangen. Zo leest de Raad als volgt:

“Wat de kinderen betreft, deze zijn nog zeer jong en dus meer gehecht aan hun ouders dan aan de Belgische gemeenschap. Er is nog geen sprake van een intense hechting aan een Belgische culturele groep buiten de ouders. De kinderen gaan nog maar pas naar de kleuterschool. Gezien hun zeer jonge leeftijd is de kans op ongunstigheid als gevolg van identiteitsproblematiek en aanpassingsproblemen bij wisseling van cultuur dan ook bijzonder klein. De ouders tonen allerm minst aan dat er specifieke individuele omstandigheden of specifieke persoonlijke eigenschappen bij de kinderen aanwezig zijn die er voor kunnen zorgen dat zij een vorm van ontwikkelingsschade zouden kunnen oplopen in geval zij tijdelijk met hun ouders naar Armenië reizen. De ouders tonen evenmin aan dat de kinderen geen toegang zouden hebben tot fundamentele basisrechten of dat er voor de kinderen geen onderwijskansen zouden bestaan in Armenië mocht daar tijdelijk een nood voor bestaan. De ouders maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op een nieuwe school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met dat land. Als Armeniërs kan er van uitgegaan worden dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van Armenië hebben bijgebracht. De kinderen kunnen ook geen negatieve herinneringen hebben aan Armenië gezien zij er niet zijn geboren en er nog nooit hebben verbleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat de kinderen tijdelijk hun grootouders langs vaderszijde niet zullen kunnen zien, kan gezien de tijdelijkheid ervan, niet als een disproportionele maatregel worden aanzien. Aan het verblijf in België van de grootouders langs moederszijde werd trouwens een einde gesteld. De gezondheidstoestand van de grootmoeder is verbeterd en medicatie en gezondheidszorgen zijn verder in Armenië ook voorzien. Volgens de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de grootouders in staat om te reizen en is er verder geen contra-indicatie op een terugkeer naar het land van herkomst. De grootouders langs moederszijde dienen m.a.w. eveneens terug te keren naar het land van herkomst, Armenië.”

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde niet betwist dat verzoeker een duurzaam en hecht gezinsleven heeft met zijn partner en kinderen. Hij betwist evenmin dat de kinderen hier geboren en getogen zijn en hier school lopen. Wat betreft de vriendenkring van de kinderen, merkt de gemachtigde op redelijke wijze op dat de kinderen nog zeer jong zijn en bijgevolg ervan kan uitgegaan worden dat zij meer gehecht zijn aan hun ouders dan aan de Belgische gemeenschap en dat er nog geen sprake is van een intense hechting aan een Belgische culturele groep buiten de ouders. Hij merkt ook in het kader van het onderwijs terecht op dat de kinderen nog zeer jong zijn. Bij het nemen van de bestreden beslissing waren de kinderen immers bijna zes jaar en vier jaar. Wat betreft het oudste kind, moet de Raad vaststellen dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst en dat was gevoegd bij de aanvraag, enkel betrekking heeft op de kleuterschool, zodat op grond van dit attest nog niet diende gemotiveerd te worden over het leren lezen en schrijven in het Nederlands. Zelfs al zou het oudste dochtertje al haar eerste stappen hebben gezet in het leren lezen en schrijven in het Nederlands, dan nog kan bezwaarlijk gesproken worden van een "schoolcarrière" in het Nederlands of van jarenlange investeringen vanwege de Belgische Staat in het onderwijs van de kinderen, zoals verzoeker voorhoudt. De Raad volgt de gemachtigde dat gezien hun zeer jonge leeftijd de kans op een identiteitsproblematiek of (grote) aanpassingsproblemen bij wisseling van cultuur eerder klein is. Verzoeker gaat niet in op het motief dat hij en zijn partner niet aantonen dat er specifieke individuele omstandigheden of specifieke persoonlijke eigenschappen bij de kinderen aanwezig zijn, die er voor kunnen zorgen dat zij een vorm van ontwikkelingsschade zouden kunnen oplopen in geval zij tijdelijk met hun ouders naar Armenië reizen. Anders dan verzoeker stelt, gaat de gemachtigde wel uitgebreid in op het onderwijs van de kinderen. Verzoeker betwist het motief niet dat hun kinderen onderwijskansen hebben in Armenië. Ook wat betreft de taal, heeft de gemachtigde erop gewezen dat het niet aannemelijk is dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op een nieuwe school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, kon de gemachtigde op redelijke wijze motiveren dat ze wel via hun ouders een band hebben met dat land en dat er van kan uitgegaan worden dat verzoeker en zijn vrouw hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van Armenië hebben bijgebracht, ook al is het Armeens een taal met een ander schrift en alfabet. Het jongste kind gaat nog maar naar de kleuterschool en voor het oudste kind, dat nog maar 5 jaar was op het ogenblik van het nemen van de beslissing, kan – zoals gezegd – bezwaarlijk aangenomen worden dat er al sprake is van een "schoolcarrière" die in gevaar wordt gebracht door de bestreden beslissing, laat staan de opleidings- en tewerkstellingskansen of de algemene ontwikkeling. Daargelaten de vraag of artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, blijkt althans uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met het recht op ontwikkeling van de kinderen. Hij heeft verder ook uitvoerig rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, dat zowel vervat ligt in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag als in artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de socio-economische belangen van verzoeker blijkt dat de gemachtigde verzoeker en zijn vrouw aanspoort de elementen van integratie voor te leggen voor de Belgische ambassade omdat die elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De gemachtigde erkent dat het positief is dat verzoeker en zijn vrouw cursussen hebben gevolgd, vrijwilligerswerk uitvoeren en goede banden hebben met derden maar wijst erop dat dit hen niet ontheft van hun plicht om hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische ambassade. De gemachtigde ziet in de integratie geen beletsel om te reizen en voor een beperkte periode te verblijven in Armenië en Rusland teneinde aldaar de aanvraag in te dienen door middel van een aanvraag voor een humanitair visum. De Raad kan dit oordeel niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten gezien de standaard rechtspraak van de Raad van State. Hierin stelt de Raad van State dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Maar omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS december 2009, nr. 198.769).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 6 van het IVRK kan niet worden aangenomen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES